

Chương 9

Mấy ngày liền, Péng chạy hót hải đi khắp mọi nơi. Thầy mo đến cúng cho Hàm. Chàng đã nằm liệt giường ròng rã ba bốn ngày trời. Con sốt nặng, liên miên mấy tiếng đồng hồ, người nóng ran như lửa. Cả nhà ông Bang lo ngay ngáy. Người khổ tâm nhất là Péng.

Lúc thấy chàng tỉnh, nỗi vui hiện lên trên nét mặt, khi chàng rên hoặc quằn quại trên giường bệnh, nàng lau nước mắt chạy vòng quanh; thỉnh thoảng chảy trên gò má hồng. Nàng hỏi:

- Anh đã đỡ chưa? Ăn cháo gà Péng đi nấu nhé!

Hàm lắc đầu hoài. Đôi lúc thêm thiếp hoặc tỉnh giấc, nàng vẫn ngồi bên sấn sóc.

Lúc tỉnh táo, chàng thấy Péng ngồi bên. Đôi mắt đẹp lo âu lúc nào cũng nhìn lên trần nhà, miệng khấn vái cầu cho chàng chóng khỏi.

Chàng nhìn nàng thương mến. Chàng cố gắng nói cho Péng biết rằng không có ma quỷ nào ám ảnh chàng cả. Còn ốm chẳng qua là không chịu nổi thủy thổ, nước độc thôi. Đã mấy đêm chàng phải nghe thầy mo “leng cheng” cúng vái, khó chịu vô cùng.

Ông bà Bang, Péng, cả cậu em mới ở tỉnh về cũng không ngớt buồn bã. Chẳng có lúc nào những người ấy không nhắc đến tên chàng.

Bà Bang thúc giục Péng lên bản Dạ mời thầy mo khác về cúng. Bà bảo con gái:

- Nay mày có biết nhà ông mo Sin bản Dạ không. Mày cưới ngựa đi ngay nhé. Nhớ bảo thằng Chừ đi theo cho có bạn đường.

Khi đến nơi nhớ bảo ông mo Sin phải xuống ngay lập tức không được chậm trễ một phút.

Péng nhóm niềm hi vọng. Chắc ông mo này cũng giỏi lắm nên mẹ ta mới bắt đi mời ngay. Nàng luôn luôn tự hỏi không biết chàng bị ma nào quở phạt mà ốm lâu thế hoặc là hôm nọ đi duốc cá ở khe Lũng chẳng?

Đúng rồi, ở vũng ấy có cái đu, chàng leo lên nghịch ngợm bị quở phạt.

Hai con ngựa vẫn phóng như bay trên con đường bản Dạ.

Trời tối đen. Péng cầm chiếc đèn ba bin bấm cho thừng Chừ đi trước. Thỉnh thoảng nó quay lại, định nói truyện vui thì nàng lại hỏi:

- Câu truyện có cần không?
- Không, không cần lắm.
- Thúc ngựa nhanh lên. Đừng truyện trò gì cả.

Hơn ba tiếng đồng hồ, vào khoảng mười giờ tối cả hai đã đến bản Dạ. Ở đây là dân Mường nên làm việc rất chăm chỉ, chưa nhà nào đi ngủ cả.

Péng thúc ngựa qua làng và những người ở đây báo nhau:

- Sao con quan Bang đến đây tối thế nhỉ. Chắc có việc gì quan trọng đây?
- Có lẽ lắm, tôi thấy hai người phóng ngựa rất nhanh chắc là có việc cần gọi ông Tào Mường.

Nàng vừa tới điểm canh, một anh lính gát ra ngoài vái chào cung kính, thưa:

- Quan Bang có việc gì cần đây ạ?
- Nhà mo Sin?

Sẵn ngựa của Chừ còn ngồi được ở phía sau. Anh lính nhảy lên đưa nàng tới nhà ông mo và dân chúng các bản lân cận đồn là thầy phù thủy cao tay bắt ma rất tài tình.

Bất cứ là ai bị một bệnh gì trầm trọng đến đâu ông ta cũng gọi bệnh rất giỏi. Ông ta bảo bệnh nhân chết nhất định người ấy chết, và nói sống thì y như nhờ vậy.

Ông mo Sin đã được nhiều người nể phục. Người ta lại còn nói rằng xưa kia ông sang bên Tàu học ngành phù thủy và sẵn có ma chài, ma bói, tướng số, địa lý khiến cho bao nhiêu người đã làm to tát nhờ đặt mồ mả.

Và hơn nữa, ông bói rất đúng. Có một lần, một quan phủ trị dân, tính tình ác độc, tróc nã, hà hiếp đến tai ông mo. Sau khi bói ông hứa với mọi người rằng quan phủ ấy sẽ phải đổi đi nơi khác, trong một ngày rất gần đây.

Trong cuộc chuyển đồ đạc thế nào cũng có mấy con ngựa thồ vàng, bạc bị ngã xuống vực sâu mất ít nhiều.

Ít lâu sau đúng như lời ông nói, quan phủ phải đổi ra Yên Bái và đến dốc Ba – Khe, ngựa lăn xuống đèo đình.

Ông mo lại còn là một tay chài người rất giỏi, những người ác độc, ông có thể dùng thuật chài làm chết (1). Tương số ông rất thông thạo, nói đâu ra đấy, biết được tất cả vận mạng tiền hậu vận. Ai đã làm những gì, ông nói rõ vanh vách như đi sát với quá vãng họ.

Nhất là bắt mạch đất để đặt mồ mả thì rất tài tình. Chẳng hạn như nhà ông Bang xưa kia rất nghèo nàn, mặc dầu anh em làm quan.

Khi ông tới đặt mồ mả được ít lâu, con cháu làm ăn khá giả, tốt đẹp, nổi chức quan Châu Bang.

Bồng anh lính gát nhảy xuống ngựa, kính cẩn nói với nàng:

- Nhà ông mo Sin đây ạ.

Nàng gật đầu và gõ công vào. Chính ông mo Sin già lụ khụ ra mở công và thoáng nhìn đã biết nàng là ai rồi.

Cháu về đây có việc gì cần đây?

Nửa đêm gà gáy cũng chịu khó lần mò đến gọi bác. Cháu vào nhà uống nước đã.

Péng hót hời từ chối nói:

- Thưa ông, bố mẹ cháu mời ông đi ngay cứu sống mạng người. Hiện anh cháu đang ốm liệt giường, liệt chiểu, cơm cháo không ăn.

Ông đưa mắt ra trời nhìn tư lự và trong một phút sau, ông hỏi căn bệnh:

- Anh ấy ốm về bệnh gì, cháu có biết không? Nhức đầu ư, hoặc sốt rét hay làm sao?

Nàng chấp tay cung kính luôn luôn đáp sát lời ông mo.

- Được rồi, tôi đi ngay.

Ông vào nhà, sai người xuống thặng yên ngựa. Trong lúc ấy ông ta gói một ít thuốc Nam mang theo.

Chiếc đàn bầu, cái tráp lớn. Đó là những dụng cụ để chữa người ốm trên miền Việt Bắc.

(1) Đón xem cuốn “Truyện lạ xứ Mường” sẽ hiểu rõ hơn